

ИЗЛОЖЕНИЯ

Поетични провокации

Арт Биенале 2019
разглежда света в
неговата сложност и
противоречивост

Вержния Костова, София – Венеция

58-ата международна изложба „Арт Биенале 2019“ се провежда от 11 май до 24 ноември 2019 г. Тя е курирана от Ралф Ругоф и организирана от La Biennale di Venezia, с председател Паоло Барата. Тази година включва 89 национални участия в историческите павилиони на Градините, в Арсенала и в градския център на Венеция.

Заглавието на изложбата May You Live In Interesting Times е английска фраза, която често погрешно се асоциира с древнокитайското „интересни времена“, което се свързва с несигурност, криза и смут, точно като времената, в които живеем днес. Но според Паоло Барата тази фраза може да бъде поканата да разгледаме хода на събитията в тяхната сложност, нещо особено важно в настоящия момент, в който твърде често доминира прекаленото опростяване, породено от конформизъм или страх.

Според Ралф Ругоф силата на изкуството не е в областта на политиката, то не може да спре възхода на националистическите движения и авторитарните правителства, нито да облекчи трагичната съдба на мигрантите, но по косвен начин може да бъде своеобразно ръководство за това, как да се живее и мисли в „интересни времена“. Изложбата сама по себе си няма конкретна тема, но подкрепя социалната функция на изкуството като източник на удоволствие и на критично мислене. Тя се фокусира върху творбите на художници, които разширяват общоприетия прочит на предмети и изображения, на жестове и ситуации. Според Ралф Ругоф такъв вид изкуство произтича от обединяването на множество гледни точки, от съчетаването на пръв поглед противоречиви и несъвместими понятия и от жонглирането с различни начини за осмисляне на света.

„Бизон, кафява мечка, елен, вол“, Джими Дърам, Арсенал (1)

Джими Дърам е носителят на „Златния лъв“ за цялостен житейски принос на 58-ата международна художествена изложба La Biennale di Venezia, 2019 г.

Скулптурите му са посветени на най-големите бозайници в Европа, много от които са на прага на изчезването. Всяка една от тях е изработена от комбинирането на мебелни части, индустриални материали и използвани дръвки като наподобява съответното животно. Но получените форми не са портрети на живите същества, а по-скоро поетични провокации на представата за разделението между хората и природата. Всекидневните материали в творбите му контрастират на осакатения животински скелет, символ на видовете, заплашени от изчезване.

2

„Как живеем“, Рада Букова и Лазар Лютаков, Палацо Джустиниан Лолин (2)

Българското участие на биеналето представлява визуален диалог между творбите на художниците Рада Букова и Лазар Лютаков. Разпененият полистирен е популярен материал, който се използва за строителна изолация и чийто цвят и структура обикновено са скрити под други технологични слоеве. В творбата на Рада материалът-еднодневка е покрит с магнетично лазурно синьо, което се комбинира ефектно с въздействието на архитектурата на сградата.

В „Пътят на пясъка“ Лазар Лютаков разглежда различни методи за производство на стъкло. Изложените чаши са произведени от отпадна рециклирано стъкло с традиционна технология и имат ниска производствена стойност.

И двамата художници използват индустриално произведени модули и съвременни, масово разпространени и достъпни материали. В общата творба обектите изпълняват различни роли, вариращи от моментното и евтино решение до изключителното и единственото по рода си художествено произведение.

Discordo ergo sum, Ренате Бертълмен, Градини (3)

В творбата Discordo ergo sum /“Не се съгласявам, следователно, аз съществувам“ авторката перифразира класическия принцип „Мисля, следователно съществувам“. Целта ѝ е да опише себе си от позицията на бунтарския ѝ светоглед. Тя доразвива и модифицира този принцип с фразата Ato Ergo Sum /“Обичам, следователно съществувам“, с която иронично „подписва“ архитектурата на павилиона. Израз на това е инсталацията от набодени на ножове червени рози в бял вътрешен двор. Формата и съдържанието на „розовата“ инсталацията позволява сетивно да почувстваме двойствената природа на нашето съществуване.

3

„Розови облаци“, Мартине Зайберт-Ракен, Палацо Мора (4)

Заешката тел е работният материал на Мартине. За нея тя е символ на ограничение, на линия, на ограда, на лишаване от свобода. Мартине е обработила хиляди метри тел, за да създаде структури в природата и в същото време да представи прекъсване на настоящата ситуация. Тя иска да повдигне определени въпроси, да разкаже своята приказка, наречена „Имало едно време ...“, която продължава тази година и във Венеция.

4

нащом
18